

"ฉันเห็นอเมริกาเด่นระบำ"¹: ประวัติความเป็นมาของอเมริกันโมเดิร์นแดนซ์

บทนำ

อเมริกาเติบโตพร้อมกับการเต้นรำมาโดยตลอด ตั้งแต่ข้างถนนไปจนถึงบนเวที เราจะเห็นศิลปะการเต้นรำที่ซึมซับจากท่วงท่าของอเมริกันชนในทุกๆ วัน การเต้นรำในงานสังคม ศิลปวัฒนธรรม กิจกรรมทางสังคมและการเมือง ตลอดจนความเชื่อทางจิตวิญญาณ สิ่งเหล่านี้ประกอบด้วยความรักในอิสรภาพ ความกล้าคิดกล้าทำ ความเป็นนักสำรวจ และความมมาณะ ก่อกำเนิดโมเดิร์นแดนซ์แบบฉบับอเมริกันขึ้น ด้วยท่วงท่าที่หลากหลาย แรงบันดาลใจในท่าเคลื่อนไหวของแต่ละบุคคล บั๊จจัยแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ทำให้อเมริกันโมเดิร์นแดนซ์เป็นนาฏศิลป์และสมบัติชาติที่ไม่สามารถหาสิ่งใดมาเทียบเคียงได้

อเมริกันโมเดิร์นแดนซ์ถือกำเนิดมาตั้งแต่ต้นทศวรรษ 1900 และเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวทางวัฒนธรรมที่สำคัญในชาติ อีกทั้งยังเป็นตัวแทนทางศิลปวัฒนธรรมชนชาติอเมริกันที่สำคัญสำหรับเผยแพร่ในต่างประเทศด้วย การเต้นแขนงนี้ได้พัฒนามาเป็นรุ่นๆ โดยอาจยึดถือตามหรือผลจากแบบฉบับของอาจารย์ของตน จึงเกิดการสืบทอดการเต้นรำแต่ละแบบตามความคิดสร้างสรรค์และเอกลักษณ์ของกลุ่มชน จากประวัติศาสตร์ จะเห็นว่าไม่มีรูปแบบที่กำหนดไว้ตายตัว แต่เป็นวิวัฒนาการต่อเนื่องในการค้นพบและแบ่งปันท่วงท่าความเคลื่อนไหวของผู้คนเพื่อแสดงออกซึ่งอารมณ์

นักสร้างสรรค์ท่าเต้นจำนวนหนึ่งของ DanceMotion USASM ถือเป็นองค์ประกอบหนึ่งของพัฒนาการที่หลากหลายนี้มาโดยตลอด โพรดิิวเซอร์ของโครงการคือ Brooklyn Academy of Music (BAM) ได้นำเสนอผลงานของศิลปินผู้เป็นแรงบันดาลใจในอเมริกันโมเดิร์นแดนซ์ และเลือกให้บริษัทเหล่านี้เป็นตัวแทนในการถ่ายทอด ได้แก่ **Ronald K. Brown** และ **Evidence, A Dance Company** "...ช่วยเผยแพร่ความเข้าใจในประสบการณ์แห่งมนุษยชาติที่มีต่อชนกลุ่มน้อยชาวแอฟริกันผ่านการเต้นรำและการเล่าเรื่องราว อีกทั้ง ... ก่อให้เกิดความเชื่อมโยงทางการรับรู้ในประวัติศาสตร์และขนบธรรมเนียมผ่านดนตรี ลีลา ท่าทาง และคำพูด" **Brenda Way** และ **ODC/Dance** ได้นำเสนอ "...โครงการต่างๆ ที่สร้างแรงบันดาลใจแก่ผู้ชม บันเทิงศิลป์ ดึงชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม และสนับสนุนความหลากหลายและสิ่งที่รับเข้ามาผ่านการเต้น การสอน และการให้คำปรึกษา" **Urban Bush Women** ของ **Jawole Willa Jo Zollar** "...ผสมผสานการเต้นรำร่วมสมัยเข้ากับดนตรี และคำพูดเพื่อแสดงภาพประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมทางจิตวิญญาณของชาวแอฟริกันอเมริกันและชนกลุ่มน้อยชาวแอฟริกัน"²

เพื่อให้เห็นถึงความสำคัญของศิลปะการเต้น เราควรรู้จักผลงานในบริบทของยุคสำคัญๆ ของอเมริกันโมเดิร์นแดนซ์ จึงขอเลือกกล่าวถึงนักออกแบบท่าเต้นจำนวนหนึ่งเพื่อให้เห็นภาพตามที่กล่าวมาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น มีนักออกแบบท่าเต้นสองคน (Brown และ Zollar) แห่ง DanceMotion USASM จัดอยู่ในประเภทโมเดิร์นแดนซ์สาขาแอฟริกันอเมริกัน ซึ่งจะขอเน้นการเต้นแบบนี้

ช่วงเริ่มต้น (ต้นทศวรรษ 1900): ผู้บุกเบิก
ศิลปินต้นแบบ: *Isadora Duncan*

"ฉันเชื่อในการศรัทธาต่อความงดงามแห่งฝีเท้าของมนุษยชาติ" ~ Isadora Duncan³

อเมริกันโมเดิร์นแดนซ์ซึ่งผูกกับแรงขับเคลื่อนทางวัฒนธรรมในระดับสูง มีกำเนิดจากอุดมคติและความเป็นขบถอันเป็นผลจากแนวคิดเกี่ยวกับโลกในอุดมคติซึ่งเป็นอิสระทั้งร่างกายและจิตใจ ต้องการหาหนทางแสดงออกถึงความรู้สึกของตนพร้อมกับแสดงออกถึงศักยภาพอันสูงส่งของอเมริกา สำหรับจุดเริ่มต้นนั้นต้องย้อนรอยไปที่ **Isadora Duncan** (1877-1927) ศิลปินผู้ปฏิวัติหลักการของบัลเลต์และการบันเทิงรูปแบบอื่นๆ ซึ่งเป็นที่นิยม แต่พยายามค้นหารูปแบบท่วงท่าที่เป็นธรรมชาติ และยกระดับการเต้นรำให้เป็นศิลปะอย่างจริงจังในแง่ของการแสดงออกซึ่งความนึกคิดและอารมณ์ การเต้นรำของเธอจะมีเนื้อหาเชื่อมโยงกับการปฏิรูปในสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิสตรี แม่ดั่งแคนจะเป็นชาวอเมริกันส่วนใหญ่แล้วเธอจะมีผลงานแสดงในยุโรป เธอได้ก่อตั้งโรงเรียนหลายแห่งขึ้นในยุโรปด้วยถือเป็นจุดเริ่มต้นของเครือข่ายที่มีอิทธิพลต่อศิลปะในระดับนานาชาติ

ผู้บุกเบิกคนอื่นๆ ได้แก่ Loie Fuller, Maud Allan และ **Ruth St. Denis** (1879-1968) และ **Ted Shawn** (1891-1972) ทั้ง St. Denis และ Shawn หันไปหาแรงบันดาลใจจากดนตรีและวัฒนธรรมอื่นๆ จากนั้นจึงคิดค้น "การแสดงประกอบดนตรี" โดยเป็นการเต้นประกอบกับเสียงดนตรีอย่างมีคุณภาพ ศิลปินทั้งสองคนนี้ได้ออกแบบท่าเต้นจากการตีความของแนวทางการเต้นรำและพิธีกรรมของวัฒนธรรมอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นแนวอินเดียนแดง แนวแอฟริกาเหนือ แนวสเปน และแนวเอเชีย ศิลปินเหล่านี้เดินทางเพื่อนำเสนอการแสดงทั่วสหรัฐฯ เพื่อให้ชาวอเมริกันได้สัมผัสกับการเต้นรำควบคู่ไปกับวัฒนธรรมอื่นๆ

Shawn พยายามให้การเต้นรำเป็นอาชีพที่มีเกียรติสำหรับผู้ชาย และได้ก่อตั้งคณะนักเต้นรำชายขึ้น St. Denis ได้สมรสกับ Shawn และก่อตั้งโรงเรียน Denishawn School ในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย (และต่อมาในนครนิวยอร์ก) ทั้งสองคนพยายามหาเทคนิคการเต้นที่ "ใหม่" และ "เป็นธรรมชาติ" ซึ่งแตกต่างจากบัลเลต์อย่างสิ้นเชิง ในปี 1933 Shawn ได้จัดตั้งสถานนัดพบปะของนักเต้นซึ่งในภายหลังพัฒนาไปเป็นเทศกาลเต้นรำ Jacob's Pillow⁴ ในมลรัฐแมตซาชูเซตต์ เทศกาลนี้ยังคงเป็นเวทีแสดงโมเดิร์นแดนซ์ที่สำคัญ โดยได้นำเสนอผลงานของนักแสดงทั้งสามคณะของ DanceMotion USASM

เส้นทางสู่การค้นพบ (ทศวรรษ 1920 และ 1930): รุ่นแรก
ศิลปินต้นแบบ: Martha Graham และ Katherine Dunham

"[Graham] ได้คิดค้นและปรับปรุงเทคนิคที่มีระเบียบแบบแผนและซับซ้อนพอๆ กับเทคนิคของบัลเลต์ที่ต้องใช้เวลาหลายศตวรรษในการพัฒนา"⁵

"[ฉันอยากจะ] คิดเทคนิคที่มีความสำคัญต่อคนผิวขาวมากพอๆ กันสำหรับคนผิวดำ...ทำให้ละครตลกเสียดสีกลายเป็นการเต้น ทำให้เป็นการแสดงที่มีความเป็นศิลปะสูงขึ้น" ~ Katherine Dunham⁶

Martha Graham (1894-1991), **Doris Humphrey** (1895-1958), และ **Charles Weidman** (1891-1972) เป็นนักเต้นที่ผ่านการฝึกจาก Denishawn ออกจากโรงเรียน

ในช่วงกลางทศวรรษ 1920 เพื่อสร้างสรรค์การเต้นในแบบฉบับของตนเอง ทั้งสามคนไม่ยอมรับสไตล์และแนวคิดของครูผู้สอนและหันไปสร้างเทคนิคและแนวคิดการเคลื่อนไหวใหม่ๆ โดยต้องการประดิษฐ์ท่าเต้นที่เป็นการนำเสนอความคิดส่วนตัวควบคู่กับการแสดงวิถีชีวิตแบบอเมริกัน ซึ่งเป็นสาระสำคัญสองอย่างที่เห็นกันชัดแล้วชัดเล่าในโมเดิร์นแดนซ์

Graham เน้นจังหวะการ “หายใจเข้า” และ “หายใจออก” โดยเชื่อว่าการเต้นเป็นการเผยให้เห็น “ทัศนียภาพภายใน” แห่งจิตวิญญาณและสามารถบอกเล่าเรื่องราวได้ การแสดงของเธอจะมีท่าเต้นที่มาจากวัฒนธรรมประเพณีอเมริกัน เช่น *Frontier* และ *Appalachian Spring*, ตำนานกรีก (*Clytemnestra*), อารมณ์ (*Lamentation*) และประวัติศาสตร์ (ชีวประวัติของโจนออฟอาร์คในเรื่อง *Seraphic Dialogue*) คณะเต้นรำและโรงเรียนของเธอยังคงดำเนินการต่อไปหลังจากที่เธอเสียชีวิตลง

Humphrey และ Weidman ได้ก่อตั้งโรงเรียนและคณะเต้นรำ โดยเทคนิคของ Humphrey พัฒนามาจากการพิณพิเคราะห์ธรรมชาติเช่นเดียวกับ ดั้งแคน และ Weidman เธอเห็นเนื้อหาแนวคิดจาก “การร่วงหล่นและการพลิกฟื้น” ซึ่งเป็นการตอบสนองของร่างกายต่อแรงโน้มถ่วงของโลก Humphrey ได้ยกระดับหลักการของการออกแบบท่าเต้นไว้ในหนังสือ *The Art of Making Dances* ทั้งนี้ Humphrey-Weidman ได้นำเรื่องราวเกี่ยวกับชนชาติอเมริกัน (*The Shakers*), ประเด็นทางสังคม (*Lynchtown*) และความกลมเกลียวกันของสังคม (*New Dance*) มาถ่ายทอด

สำหรับในยุโรป (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เยอรมนี) พัฒนาการสำคัญที่เรียกว่า **Ausdruckstanz** หรือการเต้นเพื่อแสดงความรู้สึก มีอิทธิพลต่อการเต้นแบบฉบับอเมริกันด้วย ผู้นำของการเต้นแนวนี้คือ Rudolf von Laban และลูกศิษย์ของเขาคือ Kurt Jooss และ Mary Wigman ทั้งนี้ศิษย์ของ Wigman ที่ชื่อ **Hanya Holm** (1893-1992) ได้นำโมเดิร์นแดนซ์แนวนี้ไปเผยแพร่ในสหรัฐฯ เมื่อปี 1931 ต่อมาเธอ Graham และ Humphrey-Weidman กลายเป็น “สี่ผู้ยิ่งใหญ่” แห่งวงการโมเดิร์นแดนซ์ในทศวรรษ 1930 – ทศวรรษ 1940 Ronald K. Brown นักออกแบบท่าเต้นของ DanceMotion USASM ก็ได้ร่ำเรียนกับ Mary Anthony ซึ่งเป็นศิษย์ของ Holm และ Graham

ในช่วงทศวรรษ 1930 นั้น โมเดิร์นแดนซ์ได้ผันจากศิลปะแหวกแนวไปเป็นศิลปะที่ได้รับการยอมรับ มหาวิทยาลัยจำนวนมากได้บรรจุการเต้นโมเดิร์นแดนซ์ไว้ในภาควิชาพลศึกษาหรือศิลปะการแสดง Bennington Summer School of Dance แห่ง **Bennington College** ในมลรัฐเวอร์มอนต์ (1934-1942) ได้จัดเทศกาลและเวิร์กช็อปพร้อมกับ Graham, Humphrey-Weidman และ Holm ซึ่งถือเป็นแหล่งฝึกฝนของนักเต้น นักออกแบบท่าเต้นและผู้สอนจำนวนมาก Louis Horst (1884-1964) เป็นผู้อำนวยการฝ่ายดนตรีของ Denishawn และรับหน้าที่สอนเรื่ององค์ประกอบการเต้นรำด้วย Horst สนับสนุนกับ Martha Graham และสอนหนังสือที่มหาวิทยาลัย โรงเรียนเต้นรำ และงานเทศกาลต่างๆ มหาวิทยาลัยหลายแห่งก็มีบทบาทเด่นในการเป็นผู้จัดสร้างและนำเสนอการเต้นรำในอเมริกา Brenda Way เป็นนักออกแบบท่าเต้นของ DanceMotion USASM เธอได้ก่อตั้ง ODC/Dance ที่ Oberlin College ในมลรัฐโอไฮโอในปี 1971 ก่อนที่จะย้ายไปยังนครซานฟรานซิสโกในปี 1976⁷

ในช่วงเวลาเดียวกันนี้ ชาวแอฟริกันอเมริกันได้ฝังรากฐานประเพณีผิวดำในโมเดิร์นแดนซ์ของอเมริกาด้วย ในยุคฮาร์เล็มเรอเนสซองส์ซึ่งเป็นช่วงเวลาหนึ่งที่มีการแบ่งแยกผิวสีอย่าง

ชัดเจน รุ่นบุกเบิกหลายคน เช่น **Hemsley Winfield** (1906-1934), **Edna Guy** (1907-1982) (ศึกษาที่ Denishawn ด้วย) และ **Asadata Dafora** (1890-1965) ซึ่งเกิดในเซียร์ราลีโอนได้สร้างที่ยืนให้กับตนเอง ออกแบบท่าเต้น ผลิต และนำเสนอการแสดงเต้นรำ ละคร และโอเปร่า Winfield และ Guy ได้นำเสนอผลงานชื่อ *The first Negro dance recital in America* ในปี 1931 ที่นครนิวยอร์ก ส่วน Dafora ได้นำรูปแบบและความเคลื่อนไหวของชาวแอฟริกันมาถ่ายทอดในงานเต้นของเขา

Katherine Dunham (1909-2006) ก่อตั้งคณะเต้นรำโมเดิร์นแดนซ์ชื่อ Ballet Negre เธอได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการเต้นรำของกลุ่มชนชาวแอฟริกันในแถบแคริบเบียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเฮติ และได้พัฒนาเทคนิคอันมีอิทธิพลซึ่งเธอนำมาจากการเต้นรำแบบแอฟริกัน ก่อตั้งโรงเรียนขึ้นในเมืองอีสต์เซนต์หลุยส์ มลรัฐอิลลินอยส์ ซึ่งมีบทบาทเชิงรุกในการพัฒนาชุมชน และนำเรื่องราวเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมของเธอมาถ่ายทอดบนเวที ตัวอย่างผลงานของเธอ ได้แก่ *Haitian Suite*, *L'Ag'Ya* และ *Barrelhouse Blues* รวมถึงท่าเต้นในภาพยนตร์ *Stormy Weather* ด้วย เธอมีอิทธิพลต่อนักออกแบบท่าเต้นในกลุ่มชนผิวดำคนอื่นๆ ด้วย เช่น Talley Beatty, Lavinia Williams, Vanoye Aikens, Sylvia Fort, Camille Yarbrough และ Walter Nicks เทคนิคของ Dunham ยังคงถูกนำไปใช้ในการเรียนการสอนทั่วประเทศ

Helen Tamiris (1905-1966) เป็นนักเต้นและนักออกแบบท่าเต้น แม้เธอไม่ได้เป็นแอฟริกันอเมริกัน แต่ก็มีชื่อเสียงโด่งดังจากการออกแบบท่าเต้นในชุด *Negro Spirituals* เธอช่วยก่อตั้ง Federal Dance Project ที่ได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาลสหรัฐฯ ในช่วงภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ในทศวรรษ 1930 ลูกศิษย์ของ Hanya Holm ร่วมกันก่อตั้งคณะ New Dance Group ซึ่งมีความรับผิดชอบต่อสังคมและประกาศตนเป็น "...นักสร้างสรรค์ศิลปะที่ต่อต้านความยากจน ความเป็นเผด็จการ ความหิวโหย การแบ่งแยกเผ่าพันธุ์ และความอยุติธรรมทุกรูปแบบในช่วงเวลานั้น"⁸ ศิลปินคณะนี้มีจำนวนเพิ่มขึ้นด้วยนักออกแบบท่าเต้นที่เกี่ยวข้องกับ Graham, Humphrey-Weidman และชนบทคนสีผิว โรงละคร **Lester Horton** ได้ก่อกำเนิดในช่วงเวลานี้ด้วยเช่นกัน Horton (1906-1953) ได้ผสมผสานลีลาเคลื่อนไหวของกลุ่มเชื้อชาติต่างๆ ในลอสแอนเจลิส มลรัฐแคลิฟอร์เนียที่เขาพำนักอยู่ เขายังได้ชื่อว่าเป็นผู้ก่อตั้งคณะเต้นรำที่ประกอบด้วยคนหลายเชื้อชาติเป็นครั้งแรกในสหรัฐฯ ด้วย

หนังสือพิมพ์หลายฉบับได้ให้พื้นที่งานเขียนแก่นักวิจารณ์ เช่น Walter Terry, Edwin Denby และ John Martin ซึ่งเคยได้รับรางวัลชนะเลิศสาขาโมเดิร์นแดนซ์ การวิจารณ์การเต้นรำจึงถือกำเนิดขึ้น นักวิจารณ์จะทำหน้าที่บันทึกประวัติศาสตร์การเต้น ให้ความรู้แก่สาธารณะเกี่ยวกับผลงานใหม่ๆ และขยายบริบททางสังคมและวัฒนธรรมให้กว้างขึ้นในการตีความกับโมเดิร์นแดนซ์ นักวิจารณ์การเต้นที่มีชื่อเสียงโด่งดัง ได้แก่ Jill Johnston (แนวโพสท์โมเดิร์น), Arlene Croce, Deborah Jowitz, Anna Kisselgoff, Joan Acocella และ Marcia Siegel ทุกคนเหล่านี้ได้ให้การวิเคราะห์ที่ลึกซึ้งแก่ศิลปะแขนงนี้

หลายโฉมหน้าของอเมริกันโมเดิร์นแดนซ์ (ทศวรรษ 1940 และ 1950): ยุคที่สอง ศิลปินต้นแบบ: Pearl Primus และ Merce Cunningham

"จากการที่คณะเต้นรำโมเดิร์นแดนซ์ยอมรับนักแสดงผิวดำมากขึ้นในช่วงทศวรรษ 1950 ทำ

ให้นักเต้นผิวดำ...มีโอกาสดังขึ้นมาแสดงตัวตนของตนเองและบอกเล่าประสบการณ์ของคนผิวดำในอเมริกา⁹

"ฉันเห็นว่าการเต้นรำคือการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องของชีวิต" ~ Merce Cunningham¹⁰

ในช่วงทศวรรษ 1950 นักเต้นจากคณะเต้นรำคณะใหญ่ๆ รวมตัวกันตั้งคณะเต้นรำของตนเอง บางคณะยังคงสืบทอดรูปแบบที่ได้รับจากครูผู้สอน สำหรับคณะที่ยังคงยึดตามขนบของ Graham ได้แก่คณะของ Pearl Lang, Sophie Maslow และ Jane Dudley คณะที่ยึดตามขนบของ Humphrey-Weidman ได้แก่คณะของ José Limón, Sybil Shearer และ Katherine Litz คณะที่ยังคงยึดตามขนบของ Holm ได้แก่คณะของ Valerie Bettis, Alwin Nikolais และ Murray Louis ผู้เป็นศิษย์ของเขา

José Limón (1908-1972) เป็นศิษย์คนหนึ่งของ Humphrey-Weidman คณะเต้นรำของเขา ยังคงสืบสานแบบฉบับและนำผลงานมากมายของ Humphrey ออกแสดง อย่างไรก็ตาม Limón นำมรดกจากเชื้อสายเม็กซิกันของเขาออกมาแสดง (*La Malinche, Carlota*) ผลงานที่มีชื่อเสียงของเขาคือ *The Moor's Pavane* และ *There is a Time* ส่วนผลงานของ **Alwin Nikolais** (1912-1993) และ **Murray Louis** (เกิดปี 1926) สะท้อนอิทธิพลเยอรมันที่ได้รับจากผู้สอนคือ Hanya Holm แต่ผลงานนี้มีชื่อเสียงในด้านการเต้นรำประกอบสื่อผสม ที่มีการใช้อุปกรณ์ประกอบ เครื่องแต่งกาย แสง และเทคนิคพิเศษต่างๆ ในการเปลี่ยนแปลงร่างกาย ส่วนคนอื่นๆ นั้นเปลี่ยนไปจนผิดแผกจากรากฐานการเต้นรำของตนอย่างสิ้นเชิง ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือนักเต้นคนสำคัญของ Graham สามคน ได้แก่ Merce Cunningham, Erick Hawkins และ Paul Taylor ผลงานของพวกเขาเป็นที่ถกเถียงกันด้วย

Merce Cunningham (1919-2009) เป็นนักทดลองที่หลงใหลในกิริยาท่าทาง เสียง การเคลื่อนไหว และเหตุการณ์ไม่คาดคิด เขาออกจากคณะของ Graham เมื่อปี 1945 และเปิดคณะเต้นรำของตนเองในปี 1952 ทั้งนี้ Cunningham ไม่เห็นด้วยกับวิธีเล่าเรื่องราวของ Graham เขาคิดค้นสไตล์นามธรรมที่ไม่ยึดติดกับอารมณ์หรือการเล่าเรื่อง เขามีบทบาทในการแสดงศิลปะในช่วงต้นทศวรรษ 1950 ด้วย ซึ่งเป็นผลงานจากความร่วมมือกันของศิลปินหลายคนที่ย่อยครั้งจะเป็นการคิดการแสดงสดๆ และผู้ชมมีส่วนร่วมด้วย

Cunningham และคู่หู/เพื่อนร่วมคิดคือ John Cage ผู้เป็นนักประพันธ์เพลง "ได้นำวิธีที่ฉีกแนวมาใช้ในการสร้างสรรค์งานเต้น เช่น "...การใช้ประโยชน์จากโอกาส หมายความว่าไม่เพียงแต่ละทิ้งรูปแบบดนตรีเท่านั้น แต่รวมถึงการเล่าเรื่อง และองค์ประกอบต่างๆ ซึ่งเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของการเต้น เช่น เหตุและผล จุดไคลแมกซ์และแอนตี้ไคลแมกซ์ของเรื่องด้วย"¹¹ ดนตรี เครื่องแต่งกาย และการออกแบบฉากได้ถูกแยกออกจากลีลาเคลื่อนไหว แม้ Cunningham จะได้ร่วมงานกับนักประพันธ์เพลงและศิลปินสาขาทัศนศิลป์ ทุกคนต่างทำงานเป็นอิสระจากกัน Cunningham ได้สร้างสรรค์งานศิลปะจนถึงช่วงสุดท้ายของชีวิต เขายังคงออกแบบท่าเต้นในวัย 90 ปี โดยใช้คอมพิวเตอร์ซอฟต์แวร์ช่วยสร้างท่าเต้นใหม่ๆ และใช้ดนตรียุคใหม่ของ Radiohead และ Sonic Youth สำหรับตัว Cunningham เองนั้น เขาขึ้นแสดงเป็นครั้งแรกเมื่อปี 1952 ที่ BAM ซึ่งเพิ่งจัดแสดง *Nearly Ninety* ของ Cunningham เพียงไม่กี่เดือนก่อนที่เขาจะเสียชีวิตในปี 2009

Erick Hawkins (1909-1994) ได้คิดค้นลีลาเคลื่อนไหวที่ได้รับแรงบันดาลใจจากธรรมชาติ ตรงข้ามกับความเข้มงวดในเทคนิคของ Graham นอกจากนี้ **Paul Taylor** (เกิด

ปี 1930) ได้ปรับปรุงเทคนิคที่มีลักษณะเคลื่อนไหวเหวี่ยงอย่างอิสระ และขยายขอบเขตอุปกรณ์ที่ใช้ในการออกแบบท่าเต้นด้วย Taylor เป็นที่รู้จักกันว่ามักสรรหาสิ่งใหม่ๆ มาใช้ในการเต้นรำของเขาเสมอ ผสมผสานการเต้นที่เป็นรูปธรรมเข้ากับรูปแบบที่ซับซ้อนหรือเนื้อเพลงและบทบรรยาย ผนวกอารมณ์ขันและเสียดสีตลอดจนการวิจารณ์เชิงสังคมและจิตวิทยาที่มีเนื้อหาเคร่งเครียดด้วย

Pearl Primus (1919-1994) ได้สานต่อขนบพิวดาในทศวรรษ 1940 โดยอาศัยความคล่องแคล่วว่องไวและความกล้าของเธอเอง ผลงานของเธอแสดงออกถึงวัฒนธรรมแอฟริกันและชีวิตของชาวแอฟริกันอเมริกัน เช่น เรื่อง *Hard Time Blues* จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเกษตรกรรมที่ต้องจ่ายค่าเช่าที่นาด้วยผลผลิต และเรื่อง *Strange Fruit* ที่เกี่ยวกับการประหารชีวิตโดยฝูงชน หรือเรื่อง *Fanga* ซึ่งมาจากเต้นรำพื้นเมืองของไลบีเรีย Pearl กลายมาเป็นนักมานุษยวิทยาเช่นเดียวกับ Dunham โดยมุ่งศึกษาการเต้นรำแบบแอฟริกาตะวันตก เธอได้รับแรงบันดาลใจหรือฝึกฝนจาก Dunham, Primus, Dafora, Horton หรือบุคคลที่มีชื่อเสียง เช่น Alvin Ailey ผู้ร่วมมือกับ Carmen De Lavallade ก่อตั้งคณะเต้นรำ Alvin Ailey American Dance Company ที่มีบทบาทในช่วงทศวรรษ 1950

“ปฏิเสธ” การเต้นรำและการเต้นรำในฐานะของอัตลักษณ์แห่งวัฒนธรรม (ทศวรรษ 1960)

ศิลปินต้นแบบ: Yvonne Rainer และ Alvin Ailey

“ไม่ต้องสนใจการแสดงต่อสาธารณะชน ไม่ต้องสนใจในเทคนิคแพรวพราว ไม่ต้องสนใจในการแปลงกาย มายา และการเสแสร้ง ไม่ต้องสนใจในชื่อเสียงและการยกย่องภาพลักษณ์ของดารา ไม่ต้องสนใจว่าต้องเป็นวีรบุรุษ ไม่ต้องสนใจว่าต้องเป็นผู้ร้าย ไม่ต้องสนใจโมโนภาพที่ไร้สาระ ไม่ต้องสนใจการเกี่ยวข้องของนักแสดงหรือผู้ชม ไม่ต้องสนใจสไตล์ ไม่ต้องสนใจคณะบุคคล ไม่ต้องสนใจว่าจะต้องดึงดูดผู้ชมโดยใช้มารยานักแสดง ไม่ต้องสนใจว่าต้องทำตัวแปลก ไม่ต้องสนใจว่าต้องเคลื่อนไหวหรือต้องถูกเคลื่อนไหว” ~ Yvonne Rainer¹²

“หนทางเดียวที่โมเดิร์นแดนซ์จะอยู่รอดได้คือการนำเสนอผลงานหลากหลายด้วยคุณภาพที่ดีที่สุดแก่ผู้ชมในวงกว้าง...[ผ่านทาง]...การศึกษาศิลปะการเต้น...การเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการเต้น...การนำเสนอภาพประวัติศาสตร์แห่งอเมริกันโมเดิร์นแดนซ์ และ...การให้ความบันเทิง” ~ Alvin Ailey¹³

โมเดิร์นแดนซ์เป็นองค์ประกอบหนึ่งแห่งโลกศิลปะ แต่ก็มีเวลาที่ต้องเปลี่ยนแปลง ช่วงทศวรรษ 1960 เป็นยุคขบถทางสังคมในสหรัฐฯ โมเดิร์นแดนซ์สะท้อนภาพเหตุการณ์และส่งผลต่อสภาพการณ์ที่นำครุ่นคิดในขณะนั้น ตัวอย่างเช่น นักเต้นส่วนหนึ่งของ Cunningham ปฏิเสธสิ่งที่เขาสอนและการมุ่งเน้นเทคนิค และกลายมาเป็นที่รู้จักว่าเป็นกลุ่มโพสท์โมเดิร์น

Judson Period (1962-1968) เป็นศิลปินผู้ทรงอิทธิพลอีกคนหนึ่ง เขาได้รับการขนานนามตามชื่อสถานที่พบปะของกลุ่มนักแสดงหัวก้าวหน้าคือ Judson Church ในนครนิวยอร์ก นักปฏิวัติเหล่านี้ เช่น David Gordon, Yvonne Rainer, Trisha Brown, Steve Paxton, และ Deborah Hay ได้มารวมตัวกันในเวิร์กชอปเกี่ยวกับลีลาเคลื่อนไหวซึ่งนำโดย Robert

Dunn เพื่อนร่วมคณะของ Cunningham เพื่อจัดคอนเสิร์ตครั้งแรกในปี 1962 ที่ Judson Church นักออกแบบท่าเต้นคนอื่นๆ ที่บทบาทในงานนี้ด้วยคือ Meredith Monk, Lucinda Childs และ Kenneth King

Yvonne Rainer (เกิดปี 1934) ได้รวบรวมประเด็นต่างๆ ที่ศิลปินยุคโพสต์โมเดิร์นให้ความสำคัญไว้ในข้อเขียนปี 1965 ที่ชื่อ "No Manifesto" ผลงานปฏิวัติของ Rainer คือ *Trio A* ถือเป็นตัวอย่างของการลดท่าเต้นหรือเน้นความน้อย ซึ่งเป็นแนวคิดที่นักออกแบบท่าเต้นจากยุค Judson หลายคนได้นำไปปฏิบัติ นักออกแบบท่าเต้นในช่วงทศวรรษ 1960 นี้แตกต่างจากศิลปินยุคก่อนหน้าตรงที่ต่างก็ตั้งคำถามเกี่ยวกับธรรมชาติของการเต้น ศิลปินโพสต์โมเดิร์นนิสต์มองลีลาเคลื่อนไหวว่าเป็นการแก้ไขปัญหา มากกว่าที่จะเป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกของตนเอง นักออกแบบท่าเต้นเหล่านี้จะใช้คนธรรมดาที่ไม่ใช่ักเต้นและการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน โดยแสดงในพื้นที่ที่แตกต่างไปจากชนบท ลดช่องว่างระหว่างนักแสดงและผู้ชม Steve Paxton และศิลปินอีกหลายคนได้คิดค้นการเต้นเป็นกลุ่มอย่างอิสระโดยมีจุดเชื่อมร่างกาย ซึ่งต้องคำนึงถึงการรับและถ่ายน้ำหนักของผู้เต้นแต่ละคน

ทศวรรษ 1960 นี้ มีคำถามที่เกิดขึ้นในวงการโมเดิร์นแดนซ์ เช่น เป้าหมายของโมเดิร์นแดนซ์ควรจะเป็นการสำรวจองค์ประกอบของความเคลื่อนไหว การแสดงความรู้สึกส่วนตัวหรือทางวัฒนธรรม การเล่าเรื่องราว หรือปัญหาทางการเมือง/วัฒนธรรมกันแน่ การเต้นควรจะมาจกธรรมชาติหรือเป็นท่าที่ประดิษฐ์ขึ้น (โดยใช้ทักษะและเทคนิคขั้นสูง) มากกว่า

ศิลปินชาวแอฟริกันอเมริกันหลายคน เป็นต้นว่า Alvin Ailey, Donald McKayle และ Talley Beatty กล่าวว่า "การเต้นไม่ได้ทำเพราะต้องการเต้นเพียงอย่างเดียว แต่ทำไว้เพื่อสื่อสารกับผู้คนที่ผู้คนนี้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการทั้งหลายทั้งมวล"¹⁴ ความเคลื่อนไหวเรื่องสิทธิของพลเมืองในช่วงทศวรรษ 1960 เป็นแรงบันดาลใจให้กับนักออกแบบท่าเต้นผิวดำหลายคนซึ่งเลือกที่จะไม่ปฏิเสธ "...ชนบทรอบที่ตนเองพยายามจนเป็นที่ยอมรับเมื่อไม่กี่ปีก่อนหน้านั้น"¹⁵ ตัวอย่างหนึ่งคือ Jeraldine Blunden ผู้ก่อตั้งคณะเต้นรำ Dayton Contemporary Dance Company ในปี 1968 นอกจากนี้ Eleo Pomare, Rod Rodgers, Ishmael Houston Jones, Blondell Cummings และ Gus Solomons jr ก็ได้รับอิทธิพลจาก Judson เช่นกัน

ในช่วงทศวรรษ 1960 มีนักออกแบบท่าเต้นที่ทรงอิทธิพลมากที่สุดคนหนึ่งคือ **Alvin Ailey** (1931-1989) คณะเต้นรำของเขามีชื่อเสียงโด่งดังในทศวรรษที่ 1960 ด้วยท่าเต้นที่โดดเด่นผสมผสานกับเนื้อเรื่องเชิงประวัติศาสตร์และเรื่องราวร่วมสมัย นับจากวันนั้น Alvin Ailey American Dance Theater ได้เปิดแสดงใน 70 ประเทศ ผลงานจาก "ความทรงจำสีเลือด" ของ Ailey ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับวัฒนธรรมแอฟริกันอเมริกันในชื่อเรื่อง *Blues Suite* และ *Revelations* นั้นได้สร้างชื่อเสียงให้เขาอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ในการแสดงชุด *Revelations* นั้น เรื่องราวทางศาสนาและตัวนักแสดงเองได้แสดงออกซึ่งความรู้สึกบีบคั้นอันเป็นผลจากความแตกแยกและบทบาทของความศรัทธา นอกจากนี้เรื่องชนบทผิวดำแล้ว การแสดงชุดนี้ยังใช้นักออกแบบท่าเต้นจำนวนมากด้วย เป็นเวลานานกว่า 50 ปีแล้วที่คณะเต้นรำของ Alvin Ailey American Dance Theater และ The Ailey School ได้ทำหน้าที่เป็นแหล่งนำเสนอผลงานคลาสสิกของ Dunham, Primus, Beatty และ McKayle รวมถึงผลงานของนักเต้นร่วมสมัยคนอื่นๆ เช่น Judith Jamison ซึ่งเป็นผู้อำนวยการฝ่ายศิลป์, Jawole Willa Jo Zollar และ Ronald K. Brown ซึ่งเป็นนัก

ออกแบบท่าเต้นของ DanceMotion USASM, George Faison, Bill T. Jones และ Ulysses Dove เป็นต้น

การเรียนรู้อัตลักษณ์ของแต่ละเชื้อชาติผ่านการเต้นรำนั้นได้รับความสนใจมากขึ้น ผู้ที่สนใจไม่ได้จำกัดเพียงกลุ่มคนแอฟริกันอเมริกันเท่านั้น แต่ยังมีผู้คนที่มาจากเชื้อชาติอื่นๆ ด้วย ลูกศิษย์หลายคนของ Graham เช่น Maslow และ Lang นำวัฒนธรรมชาวยิวมาผสมผสาน และ Kei Takei ซึ่งเป็นคนอเมริกันเชื้อสายเอเชียก็นำรูปแบบการเคลื่อนไหวและเนื้อหาจากวัฒนธรรมญี่ปุ่นมาใช้ด้วย

รูปแบบปลายยุคโมเดิร์นและการผสมผสานรูปแบบต่างๆ (ทศวรรษ 1970)

ศิลปินต้นแบบ: Trisha Brown, Twyla Tharp และ Dianne McIntyre

*"ถ้าฉันเริ่มฟังดูเหมือนช่างก่ออิฐที่มีอารมณ์ขันแล้วล่ะก็ แสดงว่าคุณเริ่มเข้าใจผลงานฉันแล้ว" ~ Trisha Brown*¹⁶

*"คุณทำได้เพียงแค่อึดใจหรือวิ่ง—ถ้าคุณเต้นแปลว่าคุณขายวิญญาณตัวเอง" ~ Twyla Tharp*¹⁷

*"สาระสำคัญ แนวคิดเรื่องดนตรี และลีลาการเคลื่อนไหวมาจากพื้นผ้าที่ถักทอจากประสบการณ์ที่ฉันได้เรียนรู้ในชีวิตและวัฒนธรรมของคนผิวดำในอเมริกา" ~ Dianne McIntyre*¹⁸

กลุ่มผู้นิยมการทดลองสิ่งแปลกใหม่ในทศวรรษ 1960 ยังคงมีผลงานต่อเนื่องถึงทศวรรษ 1970 สมาชิกในกลุ่ม Judson เช่น Steve Paxton, David Gordon, Yvonne Rainer และ Trisha Brown ได้รวบรวมกันจัดตั้งคณะ The Grand Union เพื่อสืบทอดปรัชญาของ Judson นักออกแบบท่าเต้นโมเดิร์นแดนซ์แบ่งออกเป็นสองค่าย ค่ายหนึ่งยึดถือการใช้เทคนิค และอีกค่ายหนึ่งปฏิเสธการเต้น/การใช้เทคนิค นักปฏิบัติเชิงเทคนิคหรือการละคร (Lar Lubovitch, Jennifer Muller, Lucinda Childs, Twyla Tharp) ได้ออกแบบท่าเต้นโดยใช้เทคนิคเข้าช่วย ส่วนคนอื่นๆ ก็จะมีวิธีการที่แตกต่างกันไป เช่น Meredith Monk, Martha Clarke, Laura Dean, Elizabeth Streb, Pilobolus^o และ Anna Halprin ต่างก็มีจุดประสงค์ที่จะนิยาม *แนวคิด* ของการเต้นรำขึ้นใหม่¹⁹

นักออกแบบท่าเต้นจำนวนมากในช่วงทศวรรษ 1960 และ 1970 ได้ทดลองกับสุนทรียศาสตร์อื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเต้นรำ เพื่อนำเอาลีลาการเคลื่อนไหวที่ใช้เทคนิคยอดเยี่ยม การบรรยายเรื่องราวและบัลเลต์มาใช้ คณะนักแสดงแห่ง DanceMotion USASM ODC/Dance "เป็นคณะนักแสดงชาวอเมริกันกลุ่มแรกที่หวนคืนสู่เทคนิคที่งดงามเชิงศิลปะ และเนื้อหาของเรื่องราวในการเต้นรำนอกกรอบหลังจากไปออกสำรวจหาแนวคิดจากประชาชนคนเดินถนนนับสิบปี และใช้แหล่งทรัพยากรต่างๆ เพื่อนำความรู้หลายแขนงและการสร้างสรรค์ดนตรีมาประกอบในการแสดง"²⁰ ไม่ว่าจะเป็น Trisha Brown, Lucinda Childs และ Twyla Tharp ต่างก็หันกลับมาให้ความสำคัญกับเทคนิคในงานแสดง

Trisha Brown (เกิดปี 1936) ก่อตั้งคณะเต้นรำของตนเองในปี 1970 ท่าเต้นที่คึกคักกรำเร็งและเหนือความคาดหมายมีตั้งแต่ผลงานที่ออกแบบเฉพาะพื้นที่ไปจนถึงการออกแบบท่า

ต้นสำหรับโอเปร่าทั้งเรื่อง ผลงานของเธอโดดเด่นในด้านการนำศิลปินหลายแขนงวิชา มาร่วมงานด้วย เช่น Robert Rauschenberg ผู้เชี่ยวชาญด้านทัศนศิลป์ และนักประพันธ์ อย่าง Laurie Anderson²¹

Twyla Tharp (เกิดปี 1941) นำสิ่งที่สาวก Judson ปฏิเสธกลับมา นั่นคือทักษะที่ดีเยี่ยม ด้านเทคนิคการเต้น และผสมผสานบัลเลต์เข้ากับโมเดิร์นแดนซ์ เป็นการรวม "ศิลปะสองชั่ว ที่เป็นสิ่งยึดเหนี่ยว [ในการเต้นรำของชาวอเมริกัน] มานานกว่า 50 ปี"²² ผลงานเรื่อง *Deuce Coupe* ใช้เพลงป๊อปของวง Beach Boys เป็นดนตรีประกอบ ใช้นักเต้นในคณะ 6 คนกับนักเต้นบัลเลต์ 14 คน

ในขณะการเต้นรำของคนผิวดำนั้น "...ถึงแม้เราจะได้เห็นผลงานแต่ชั้นมักจะมี ความ คล้ายคลึงกัน ชาวแอฟริกันอเมริกันในวงการโมเดิร์นแดนซ์จะแสดงความรู้สึกนึกคิดของ ตนเองอย่างไม่เคยมาก่อนผ่านสไตล์และเทคนิคที่แตกต่างกันไปของศิลปินแต่ละคน"²³ คณะเต้นรำ Sounds in Motion ของ **Dianne McIntyre** (เกิดปี 1946) ถือกำเนิดในช่วง ทศวรรษที่ 1970 บอกเล่าเรื่องราว (แรงงานทาส การอพยพของชนผิวดำขึ้นไปทางตอน เหนือของอเมริกา) ผ่านการใช้ดนตรีและลีลาเคลื่อนไหวสอดประสานกัน Jawole Willa Jo Zollar ผู้ก่อตั้ง Urban Bush Women ซึ่งเป็นสมาชิกของ DanceMotion USASM ก็รำเรียน จาก McIntyre

นักออกแบบท่าเต้นและผู้กำกับคนอื่นๆ ในยุคนี้ ได้แก่ Blondell Cummings, Joel Hall Dancers, George Faison Universal Dance Experiment, Joan Myers Brown (Philadanco), Cleo Parker Robinson Dance Ensemble, Ann Williams (Dallas Black Dance Theatre) และ Garth Fagan Dance

ความงดงามที่หลากหลายและการเต้นรำเพื่อบอกเล่าความเป็นมาของแต่ละบุคคล (ตั้งแต่ทศวรรษ 1980 จนถึงปัจจุบัน)

ศิลปินตัวอย่าง: Bill T. Jones และ Mark Morris

"...ฉันคิดว่าชีวิตและประสบการณ์ได้เข้าสู่ห้วงความคิดของศิลปินในรูปแบบที่ทำให้ศิลปิน ต้องถ่ายทอด สร้างสรรค์ผลงานขึ้น และนี่คือสิ่งที่ฉันคิดว่าเป็นประเด็นทางเพศและจิต วิญญาณในการสร้างสรรค์งานศิลปะ" ~ Bill T. Jones²⁴

"บ่อยครั้งที่เรื่องของฉันดูน่าเบื่อซ้ำซาก...แต่ไม่ได้หมายความว่ามันล้าสมัย มันเป็นเรื่องจริง ต่างหาก ฉันก็ทำอย่างนั้นเช่นกัน ประเด็นของฉันคือคุณจะทำอะไรกับห้วงได้บ้างล่ะ คุณ กระโดดลอดผ่านได้ คุณจะทำอะไรกับบริบับันได้บ้าง คุณจะบิดมันหมุนมัน ... นั่นคือเหตุผล ที่ฉันเลือกเสนอความจริงบางอย่าง" ~ Mark Morris²⁵

นักสร้างสรรค์งานโมเดิร์นแดนซ์รุ่นต่อมา นำวิธีการและแนวคิดเกี่ยวกับการเต้นหลายอย่างมา ใช้ร่วมกัน ในช่วงทศวรรษ 1980 และ 1990 พวกเขาได้หาวิธีการใหม่ๆ ในการนำเสนอการ เต้น โดยผสมผสานประวัติศาสตร์ของตนและประเด็นด้านอัตลักษณ์ รวมถึงนำลีลาเคลื่อนไหวมา แสดงในบริบทแวดล้อมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหา ดนตรี ฉาก และการออกแบบเครื่องแต่ง กาย รวมถึงการใช้สื่อหลายประเภทและเทคโนโลยีด้วย

ในทศวรรษ 1980 **Bill T. Jones** (เกิดปี 1952) ได้สร้างผลงานที่ไม่อาจกล่าวได้อย่างเต็มปากว่าเป็น "นาฏลีลาของคนผิวดำ" หลังจากแสดงคู่กับ Arnie Zane (คู่ชีวิตในความเป็นจริง) นาน 11 ปี ทั้งสองได้ก่อตั้งคณะเต้นรำ Bill T. Jones/Arnie Zane Dance Company ในปี 1983 โดยใช้การแสดงเป็นกลุ่มอย่างอิสระ การเรียบเรียงเรื่องราวส่วนตัว การวิพากษ์สังคม บทพูด และอื่นๆ โดยมีความสัมพันธ์ของทั้งสองซึ่งต่างสีผิวกันเป็นตัวเร่งปฏิกิริยา แต่บทละครแต่ละเรื่องจะแตกต่างกันไปในด้านประเด็นเนื้อหาและสไตล์ ผลงานหลายชุดมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ของชาวแอฟริกันอเมริกัน เช่น *Fondly Do We Hope... Fervently Do We Pray* (สร้างจากชีวประวัติของประธานาธิบดีสหรัฐฯ อับราฮัม ลิงคอล์น) ทั้งนี้ Jones ได้นำเสนอเรื่องราวที่ยังยากหลายประเด็น เช่น *Still/Here* ที่กล่าวถึงการรอดชีวิตจากการติดเชื้อ AIDS (ซึ่งเป็นสาเหตุการเสียชีวิตของ Zane)

Mark Morris (เกิดปี 1956) ได้ก่อตั้งคณะเต้นรำชื่อ Mark Morris Dance Group ในปี 1980 และได้รับการยกย่องในด้านความหลากหลายของการแสดงและบทเพลง ผลงานของถึงการออกแบบท่าเต้นสำหรับคณะบัลเลต์และโอเปร่าด้วย ผลงานที่เป็นเรื่องราวจบสมบูรณ์ เช่น *The Hard Nut* (หรือ *The Nutcracker ฉบับปรับปรุงให้สมัยขึ้น*), *L'Allegro, il Penseroso ed il Moderato* และ *Dido and Aeneas*

โมเดิร์นแดนซ์ในยุคแรกๆ ถือว่าตนอยู่คนละขั้วกับบัลเลต์ แต่เมื่อหลายทศวรรษผ่านไป โมเดิร์นแดนซ์และบัลเลต์เริ่มมีอิทธิพลต่อกันและกัน นักออกแบบท่าเต้นคนสำคัญ เช่น Twyla Tharp, Mark Morris และ Trisha Brown สร้างสรรค์ผลงานทั้งสำหรับบัลเลต์และโอเปร่าอยู่บ่อยครั้ง ในอดีตนั้น นักเต้นอย่างเช่น Holm และ Tamiris จะออกแบบท่าเต้นให้กับบรอดเวย์ แต่ปัจจุบันนี้ โมเดิร์นแดนซ์กลับมาส่งผลกระทบต่อบรอดเวย์อีกครั้ง เมื่อ Twyla Tharp (*Movin' Out, Come Fly Away* ฯลฯ), Garth Fagan (*The Lion King*), Karole Armitage (*Hair* และ *Passing Strange*) และ Bill T. Jones (*Spring Awakening* และ *Fela!*) ได้รังสรรค์ท่าเต้นให้กับละครเพลงจนได้รับรางวัล

ปัจจุบันนักออกแบบท่าเต้นและคณะเต้นรำที่มีผลงานลือลั่นหลายกลุ่ม เช่น Martha Graham, Merce Cunningham, Paul Taylor, Bill T. Jones/Arnie Zane, Twyla Tharp, Mark Morris, Trisha Brown และ Alvin Ailey ยังคงมีอิทธิพลต่อวงการ นักออกแบบท่าเต้นอเมริกันโมเดิร์นแดนซ์หลายร้อยคนได้สร้างสรรค์ผลงานทั้งในสหรัฐฯ และในต่างประเทศ ดำเนินรอยตามครูของตนหรือไม่ก็คิดค้นผลงานที่สร้างความตื่นตาตื่นใจได้เสมอ ผู้สร้างผลงานการเต้นรำที่มีชื่อเสียงโดดเด่นมีหลายคนด้วยกัน ได้แก่ Susan Marshall, Sarah Michelson, Alonzo King, Rennie Harris, Bebe Miller, Lula Washington, John Jasperse, David Rousseve, Yoshiko Chuma, Doug Varone, Abdel R. Salaam, Wally Cardona, Jane Comfort, David Parsons, Molissa Fenley, David Dorfman, Annie B. Parsons, Joe Goode, Donna Uchizono, Stephen Petronio, Tere O'Connor, Miguel Gutierrez และ Nora Chipaumire เป็นต้น

ความเรียงชิ้นนี้มุ่งให้สาระเกี่ยวกับผู้สร้างผลงานการเต้นรำแบบอเมริกันโมเดิร์นแดนซ์ เดินสายแสดงทั่วโลกตั้งแต่แรกเริ่ม ศึกษาและนำความคิดที่ได้จากวัฒนธรรมอื่นมาปรับใช้ ทุกวันนี้การแลกเปลี่ยนระดับนานาชาติได้ก้าวไปไกลแล้ว ส่งผลให้โลกแห่งศิลปะการเต้นรำเกิดความหลากหลาย วัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อการเต้นรำของชนชาติอเมริกัน ได้แก่ บูโด (ญี่ปุ่น), ทานซ์เธียเตอร์ ของ Pina Bausch (เยอรมนี), ละครคลาสสิกของอินเดีย (ภารตนาฏยัมซึ่งผสมผสานระหว่างดนตรีรากามาลากับการเต้นประกอบละคร), การร่ายรำแบบจีน

(Shen Wei Dance Arts) และคาโปเอรา รวมถึงการเต้นรำและการเคลื่อนไหวแบบอื่นๆ ของอเมริกาใต้ (Bruno Beltrão/Grupo de Rua of Brazil และ DanceBrazil)

นักออกแบบท่าเต้นผิวดำร่วมสมัยได้ขยายขอบเขตของตนออกไป โดยร่วมมือกันกับคณะเต้นรำจากแอฟริกา เช่น Urban Bush Women และ Reggie Wilson/Fist & Heel Performance Group ได้ออกแบบท่าเต้นร่วมกับคณะเต้นรำที่มาจากเซเนกัล (Germaine Acogny's Compagnie Jant-Bi และ Andréya Ouamba's Compagnie 1er Temps ตามลำดับ) ส่วน Ralph Lemon ก็ทำงานร่วมกับนักเต้นจากประเทศไอเวอรีโคสต์และกินี รวมถึงจากอินเดีย ญี่ปุ่น จีน และไต้หวันในผลงานเรื่อง *Geography Trilogy*

บทสรุป: โมเดิร์นแดนซ์คืออะไร

คำว่าโมเดิร์นแดนซ์ครอบคลุมถึงรูปแบบและเนื้อหาที่หลากหลายและกว้างขวาง แนวคิดหรือลักษณะบางอย่างเกิดขึ้นแล้วซ้ำแล้วซ้ำเล่าในอดีต สิ่งที่เกิดขึ้นคือโมเดิร์นแดนซ์เป็นมุมมองหนึ่ง มากกว่าที่จะเป็นคำเรียกความเคลื่อนไหวหรือสไตล์ มีลีลาการเคลื่อนไหวที่เห็นกันทั่วไป นั่นคือการแสดงออกผ่านทาง การเคลื่อนไหวลำตัวช่วงบน หรือการปล่อยตัวตามแรงโน้มถ่วงของโลกมากกว่าต่า แต่ลีลาการเคลื่อนไหวเหล่านี้ก็ยังไม่ใช้หลักการสากล เราไม่สามารถกล่าวได้ว่าโมเดิร์นแดนซ์เป็นการใช้คำพูด แต่เป็นการแสดงออกทางอารมณ์สาระสำคัญที่น่าเสนอซ้ำแล้วซ้ำเล่าจะเกี่ยวกับความริเริ่มสร้างสรรค์ อัตลักษณ์ส่วนบุคคล และ/หรือทางวัฒนธรรม และความเชื่อมโยงกับสังคม

แรงบันดาลใจที่สร้างสรรค์ท่าเต้นอาจจะมาจากเพียงความต้องการเคลื่อนไหว เล่าเรื่องราวหรือแสดงความคิด แนวการเต้นจะมาจากท่าทางเคลื่อนไหวประจำวันอย่างเป็นธรรมชาติ และมีเทคนิคงดงาม โมเดิร์นแดนซ์จะนำความคิดและอิทธิพลจากวัฒนธรรมอื่นมาผสานด้วยดังที่เห็นได้อย่างชัดเจนในประวัติความเป็นมา โมเดิร์นแดนซ์คือความเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง มีการเปลี่ยนแปลงและคิดค้นใหม่ในตัวเอง ให้ความสำคัญกับการตีความใหม่ การแสดงออกของแต่ละบุคคลและสร้างสรรค์ เป็นการแสดงให้เห็นถึงสถานะแห่งการเป็นมนุษย์ได้อย่างทรงพลัง ทั้งนี้ Twyla Tharp ได้ให้คำสรุปไว้ว่า "โมเดิร์นหรือความเป็นสมัยใหม่ไม่ได้ทำให้ด้อยค่าลงแต่อย่างใด แต่กลับเพิ่มค่ามากขึ้นด้วยซ้ำ มันคือทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ทำไปและมีของแถมเพิ่มมาด้วย"²⁶

ผลงานเขียนของ Charmaine Patricia Warren และ Suzanne Youngerman

1
Duncan, Isadora. *The Art of the Dance*, ed. With an introduction by Sheldon Cheney, (New York: Theatre Arts) 1928, หน้า 49

2
Dancemotionusa.org

3
Mazo, Joseph H. *Prime Movers: The Makers of Modern Dance in America*, (New York: William Murrow and Company, Inc.), 1977, หน้า 36

4
<http://www.jacobspillow.org/exhibits-archives/history/>

5

Mazo, หน้า 154

6

Cass, Joan. *Dancing through History*, (New Jersey: Prentice-Hall, Inc.), 1993, หน้า 302

7

<http://www.odcdance.org>

8

Perpener, John O. III. *African-American Concert Dance: The Harlem Renaissance and Beyond*, (Urbana and Chicago: University of Illinois Press, 2001), หน้า 189

9

Reynolds, Nancy and Malcolm McCormick. *No Fixed Points: Dance in the Twentieth Century*, (New Haven: Yale University Press, 2003), หน้า 346

10

Cunningham, Merce (in conversation with Jacqueline Lesschaeve). *The Dancer and the Dance*, (New York: Marion Boyars Inc., 1985), หน้า 77

11

<http://www.merce.org/about.html>

12

Banes, Sally. *Terpsichore in Sneakers: Post-Modern Dance*, (Boston: Houghton Mifflin Company, 1979), หน้า 43

13

DeFranz, Thomas. *Dancing Revelations: Alvin Ailey's Embodiment of African American Culture*, (New York: Oxford University Press, 2004), หน้า 51

14

Perpener, หน้า 205

15

Perpener, หน้า 205

16

<http://www.trishabrowncompany.org/>

17

Reynolds and McCormick, หน้า 421

18

Warren, Charmaine Patricia. Personal Interview, November 27, 2006

19

Penrod, James and Janice Gudde Plastino. *The Dancer Prepares: Modern Dance for Beginners*, (Irvine: Mayfield Publishing Company, 1998), หน้า 61

20

<http://www.odcdance.org/dancecompany.php>

21

<http://www.trishabrowncompany.org/>

22

Reynolds and McCormick, หน้า 492

23

Perpener, หน้า 211

24

Bacon, Julie. "Tracing the language of Bill T. Jones." *The Drama Review*, Volume 29, Number 2 (T186) Summer 2005

25

Acocella, Joan. *Mark Morris*. (New York: The Noonday Press, 1983), หน้า 65-66

26

PBS Eight-Part Series *Dancing. Dancing #7* "The Individual and Tradition. Produced by Geoff Dunlop and Jane Alexander; (telescript by Gerald Jonas & Rhoda Grauer; story by Rhoda Grauer; host and narrator, Raoul Trujillo, 1993